

[Guldberg.]

mere positiv, end hr. Tastesen var. Men jeg vil gerne føje til, ud over at jeg i øvrigt er enig i, hvad der er sagt med hensyn til forholdet til de internationale regler, at jeg tror, forslaget her også imødekommer et rent praktisk behov. Jeg er naturligvis enig med hr. Thestrup i, at man ikke skal sigte på voldgift på områder, der ikke er egnede til voldgift, men omvendt har man områder, der er egnede til voldgift, men hvor der har været en mangel på visse retsregler. Dem finder jeg her, både i §§ 1, 2, 5 og 9, og dem finder jeg praktiske, for under den hidtidige ordning og med mangelen på sådanne regler har der været tilfælde, ikke så sjældent endda, hvor der i og for sig foreligger en ganske klar og uomtvistelig aftale mellem parterne om, at en sag skal afgøres ved voldgift, men hvor det har været muligt for den ene part at unddrage sig aftalen, sådan at den, der ikke ville holde aftalen, var bedst stillet, medens den, der holdt aftalen, var dårligst stillet, og det hører selvfølgelig ikke hjemme i et rimeligt retssystem.

Jeg er altså meget positiv og kan på venstres vegne give tilsagn om en velvillig og positiv behandling af lovforslaget i udvalget, hvor vi så også kan se nærmere på de andre spørgsmål, der har været nævnt.

Gudme: Det er fælles for udvalgsbetænkningen fra 1965, for retsplejerådets udtalelser og nu for ministerens lovforslag, at man tager anvendelse af voldgift i et væsentligt omfang som noget på forhånd givet, og sådan er dagliglivets praksis også nu. Voldgift forekommer i et betydeligt antal sager og på mange forskellige områder inden for den borgerlige retspleje. Derfor har problemet for udvalget, for retsplejerådet og for ministeren alene været, om vi enten burde have udførlige regler, mere supplerende regler, eller måske slet ingen regler til understøttelse af den brug af voldgift, som vi betragter som noget på forhånd givet og måske uforanderligt.

Resultatet er så blevet, at man standser på mellemstadiet og vælger at gennemføre supplerende regler, men i øvrigt med hensyn til det retlige grundlag, på hvilket en voldgiftssag skal afgøres, overlader det til parternes egen aftale, dog med nogle væsentlige

forbehold, som man på klar og overskuelig måde har stillet op i forslagens § 7.

Jeg tror, det valg, man her har truffet, er rigtigt, og jeg tror også, at de supplerende regler, man i forslaget har valgt at give, er rigtige. Om visse af dem gælder det i hvert fald, at det er åbenbart, at de afhjælper et savn i den hidtidige anvendelse af voldgift.

Jeg kan således nævne bestemmelsen i forslagens § 3 om, at dommeren kan hjælpe med valg af en voldgiftsmand, hvis parterne er uenige, og at dommeren kan gennemføre valget, hvis den ene part forholder sig passiv efter den anden parts valg af en voldgiftsmand. Hidtil har man stået ret magtesløs over for en sådan passivitet og har eventuelt måttet anlægge sag for derefter at kunne gå tilbage til voldgiftsformen.

Jeg kan også nævne bestemmelsen om, at habilitet og honorar, som nævnes i forslagens §§ 4 og 6, kan prøves af dommeren. Her var man i hvert fald tidligere med hensyn til honoraret temmelig magtesløs. Blev man stillet over for et ublu honorar, havde man faktisk ingen regler, hvorefter man kunne afvise dette krav.

Det er også helt rigtigt, at domstolene nu kan hjælpe de parter, der får deres sag afgjort ved voldgift, både med hensyn til optagelse af bevis og senere i fogedretten ved gennemførelse af eksekution. På det første område, med hensyn til bevisoptagelsen, har man indtil nu i praksis haft en vis betinget adgang hertil, men man har ikke haft nogen egentlig lovstøtte, og med hensyn til eksekution har man måttet gå den besværlige vej først at tage en dom på grundlag af voldgiftskendelsen, før man kunne gå til fogeden. Nu får vi i §§ 5, 9 og 10 i lovforslaget tre gode og klare regler, den sidstnævnte til hjælp for, at udenlandske voldgiftskendelser kan gennemtvinges. Det er i et samfund, der internationaliseres mere og mere — og forhåbentlig efter folkeafstemningen i juni endnu mere — påkrævet at få sådanne regler.

Når man sammenligner udvalgsbetænkningen fra 1965 og retsplejerådets forslag, vil man se, at ministeren rent formuleringsmæssigt har holdt sig til retsplejerådet, selv om summen af forslagene stort set er den samme. Det saglige indhold er der ingen forskel på. Det kan være lidt af en smagssag,